

‘HET PLOETEREN KAN ME WEL TOT WANHOOP DRIJVEN’

KUNSTENAARS, ARTIESTEN EN MUZIKANTEN ZIJN MARKANTE PERSOONLIJKHEDEN. ELK HEEFT EEN EIGEN VISIE EN LEVENSTIJL VAN WAARUIT HUN WERK ONTSPIJNT. WELKE FILOSOFIE SCHIJNT ACHTER WELKE ARTISTIEKE GEDAANTE? DE FRIESE KUNSTENARES DINIE BOOGAART STAAT BEKEND OM HAAR KLEURRIJKE, FIGURATIEVE WERKEN VAN ONDER MEER PERSONEN, LANDSCHAPPEN EN LUCHTEN. ‘IK VIND HEEL VEEL ONDERWERPEN BOEIEND, ALS ER MAAR SPRAKE IS VAN EEN BIJZONDER SAMENSPEL VAN KLEUR EN LICHT.’

Boogaart woont samen met haar man in een verbouwde kleuterschool in het Friese Nijega, onder de rook van Drachten. De twee bestieren samen hun “bedrijfje”: Dinie is kunstenares en Jean-Pierre heeft zijn eigen lijstenmakerij aan huis. Ook regelt hij van alles voor zijn vrouw, zoals marketing en contact met derden. Daarnaast hebben ze een galerie aan huis. Trots laat Boogaart hun bijzondere en ruime onderkomen zien, met als pronkstuk haar atelier op zolder. Verspreid door de ruimte staan uiteenlopende schilderijen opgesteld, in verschillende stadia van voltooiing. Eén van de redenen daarvoor is dat

Boogaart werkt met olieverf. ‘Dat droogt langzamer dan acryl, maar ik vind het mooier. Een voordeel van de langere droogtijd is dat ik daardoor de tijd heb om erover na te denken wat ik er verder mee wil. Dan kan ik het even laten bezinken.’

Ploeteren

Aan de ene kant lijkt Boogaart perfect te passen bij het beeld dat veel mensen hebben van kunstenaars: in een met verf beplekte trui vertelt de kunstenares enthousiast over haar vak. Maar in het beeld van de ruig levende, ongedisciplineerde kunstenaar kan Boogaart zich totaal niet vinden. ‘Ik ben ervan overtuigd dat goede kunstenaars discipline hebben. Het is dan wel een vrij beroep, maar om tot iets te komen moet je elke dag aan het werk zijn. Ik heb daar geen moeite mee, omdat ik het geweldig vind om te doen. En ik ben heel ambitieus. Maar er is niemand die tegen mij zegt: zo laat moet je beginnen. ‘s Ochtends ga ik in mijn atelier zitten, gewoon kijken naar zo’n leeg doek en daarover nadenken. Ik moet met rust gelaten worden, ik neem de telefoon ook niet op. Soms ben ik eerst een paar dagen aan het ploeteren voordat ik iets maak waar ik tevreden over ben. Dan gaat het ineens vanzelf. Maar dat ploeteren kan me wel eens tot wanhoop drijven. Dan ben ik de hele dag bezig en halverwege de dag denk ik: dit wordt een meesterwerk. En dan gaat er iets fout. Dan kan ik heel chagrijnig worden. Toch hoort dat er ook bij. Net als in het leven zelf kun je niet altijd gelukkig zijn, want dan zou dat ook betekenis verliezen. Je waardeert het ene omdat het andere er ook is.’

Boogaart komt niet uit een kunstzinnige familie, maar haar ouders lieten haar wel vrij in haar wens om kunstenares te worden. ‘Pas op

de middelbare school kreeg ik door dat dat een serieuze optie was, doordat er meerdere docenten enthousiast waren over mijn werk. Eentje gaf in zijn vrije tijd in zijn atelier les aan volwassenen en vroeg mij om die les ook te volgen. Dat was een eer. Op mijn veertiende maakte ik tekeningen van naaktmodellen, wel apart eigenlijk. Maar dat mocht allemaal van mijn ouders.’ Na de middelbare school ging Boogaart naar de kunstacademie in Kampen en daarna volgde ze een postacademische opleiding aan de Rijksacademie in Amsterdam.

‘Het was heel bijzonder dat ik werd aangenomen, want er werden dat jaar maar acht mensen toegelaten. Toen kreeg mijn vader ook door dat dat bijzonder was, en hij ging hij het ineens aan iedereen vertellen.’ Als Fries meisje in Amsterdam keek Boogaart haar ogen uit. ‘Niet dat ik zo naïef was, maar er was wel veel te zien. Ik woonde ook nog aan de Gelderse kade, tegenover de Wallen. Dus ik had uitzicht op de hoeren. Ik vond dat schilderkunstig een heel interessant thema: zo’n bordeelruimte is heel kitscherig, met dat rode licht,

‘MIJN ZIEL EN ZALIGHEID ZITTEN IN MIJN SCHILDERIJEN’

gezellige lampjes, donker, warme kleuren. Ik heb toen gevraagd of ik daar tekeningen mocht maken en dat heb ik gedaan. Pas later heb ik die verwerkt tot schilderijen, die serie heet “Vals licht”.’

Hoewel Amsterdam de kunstenaar goed beviel, verhuisde ze voor de liefde weer terug naar het Noorden. Aan Academie Minerva volgde ze nog een docentenopleiding, om financiële zekerheid te hebben naast het onzekere kunstenaarsbestaan. ‘Tien jaar lang heb ik parttime lesgegeven op een middelbare school. Daar verdiende ik mijn brood mee. Ik deed dat omdat ik vrij wilde zijn in wat ik maakte. Want als je net van de Academie komt, moet je heel veel mazzel hebben om gelijk zoveel werk te verkopen dat je ervan kunt leven. Ik houd van mijn artistieke vrijheid en ik vind het een uitdaging om die vrijheid hoog in het vaandel te houden. Ik heb wel eens lammetjes geschilderd en dan vroegen mensen: kun je daar meer van maken? Zoiets is bij mij tegen het zere been, want ik doe niet aan productiewerk. Ik maak niet steeds hetzelfde. Bovendien merk ik bij mezelf dat als ik iets maak vanuit de intentie om te verkopen, het nooit mijn beste werk wordt. Ik heb dan niet de juiste drive om iets te willen maken, dan komt het niet van binnenuit.’

Ontroering

‘Dat soort dingen blijven duivelse dilemma’s. We hebben in de kunst heel goede jaren gehad. En ik mag niet klagen, want wij kunnen er nog steeds van leven. Maar het gaat de laatste jaren wel moeizamer. Dus ik kan me heel goed voorstellen dat het er wel eens insluipert dat je denkt: als mensen dat mooi vinden, misschien moet ik daar dan maar meer van maken. Maar ik merk bij mezelf wel dat als ik iets maak dat oprecht is en vanuit mezelf komt, mensen dat ook zien. Het is altijd het beste als ik ergens enthousiast over raak en het maak omdat ik het graag wil maken. En dat ik dan helemaal niet nadenk over of ik het ook zou kunnen verkopen. Een leuk voorbeeld is mijn portret van een oude man aan zee. Ik zag hem van achteren op het strand staan, met van die doorgezakte knieën. Hij stond te kijken naar zijn vrouw, die in zee aan het zwemmen was. Dan zijn er toch weer mensen die zo’n schilderij kopen. Aan de ene kant verbaas ik me daarover, maar aan de andere kant dus niet. Want dat beeld ontroerde mij echt.’

Wat misschien meespeelt, is dat Boogaart schilderijen maakt van uiteenlopende onderwerpen waardoor ze een breed publiek aanspreekt. ‘Ik vind veel dingen boeiend: strandtaferelen, modeltekenen, Friese landschappen, luchten... Als het maar interessant is qua kleur en licht. Veel thema’s komen schilderijmatig gezien op hetzelfde neer: de basis moet goed zijn, van compositie en kleur tot licht en vorm.’ Boogaart maakt bijna altijd eerst foto’s van een onderwerp, die ze later verwerkt in een schilderij. ‘Vaak combineer ik meerdere foto’s, dan wordt het een soort compilatie. Ik combineer bijvoorbeeld een

foto van een mooie wolk met een foto van koeien die ik eerder maakte. Ik heb mappen met allerlei foto’s van bruine en zwarte koeien. Koeien gebruik ik in een schilderij als een lichtvanger. Dus veel schilderijen geven de werkelijkheid niet exact weer, maar het moet wel kunnen kloppen. Ik wil dat het er realistisch uitziet, ook al ben ik een losse schilder.’

Persoonlijk

Luchten en wolken zijn onderwerpen die Boogaart in het bijzonder interesseren. ‘Het heerlijke aan het schilderen van luchten vind ik dat je gewoon lekker los kunt werken, want het maakt niet uit of een wolk nou een paar centimeter naar links of naar rechts staat. Je kunt je schilderkunstig met kleur helemaal laten gaan. Dat is soms heel prettig. De schilderijen van echt goede luchtschilders uit het verleden, zoals Jacob van Ruisdael en John Constable, heb ik heel goed bestudeerd. Het mooie daaraan vind ik dat je zulke luchten vandaag nog kunt tegenkomen. Daarnaast maak ik ook graag typisch Friese landschappen met veel lucht. Met de wind erbij, en weerspiegelingen in wateroppervlaktes. De veranderlijkheid van de lucht door de wind vind ik heel mooi.’

Een tijdje geleden maakte Boogaart een heel persoonlijke serie, van haar zieke moeder. ‘Ik heb haar gefotografeerd in de periode dat ze ziek was, voordat ze overleed. Daar heb ik later schilderijen van gemaakt. Dat was ook wel een stukje verwerking, denk ik. Er zit veel emotie in.’ Ook van haar dochter maakte Boogaart een paar schilderijen waar ze heel tevreden over is. ‘Bij sommige werken vond ik het soms heel jammer als ik ze verkocht. Daarom houd ik ze soms zelf als ik ze heel mooi vind. Het is ook wel eens voorgekomen dat ik een schilderij net af had en er mensen kwamen die het gelijk wilden kopen. Toen zei ik dat ze het over drie maanden mochten kopen. Ik wilde het eerst nog even zelf in de woonkamer hebben, want ik vind het niet plezierig als ik er zelf nauwelijks naar heb kunnen kijken. Het is toch mijn ziel en zaligheid die ik verkoop.’

Eén keer per jaar exposeert Dinie Boogaart met haar recente werken in haar galerie in Nijega. Dit jaar is dat van 26 december 2014 tot en met 4 januari 2015.

Markant

